

χῆς, καὶ ἀπέστειλε μετὰ τετρακισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ κίνδυνος ἦν δεινόςτατος, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ Ὀρφανοτρόφος ἐνεπιστεύθη, κατὰ τὸ εἰωθός, τὴν ἄμυναν εἰς ἓν τῶν ἀθλιῶν αὐτοῦ ὀργάνων· ἀλλ' εὐτυχῶς συναπεστάλη καὶ μοῖρα τῶν Βαριάγων, ἀκριβῶς ἡ τοῦ Χαράλδου. Καίτοι δὲ τρυφερῶς πάντοτε τὴν Μαρίαν φιλῶν ὁ ἦν ἕτερος ἥρωας, τὴν φορὰν ταύτην ἔσπευσε προθύμως, τὸ μὲν διότι περὶ βραχυτέρας ἐπρόκειτο στρατείας, τὸ δὲ διότι, ἐπὶ μακρὸν πάλιν ἐφησυχάσας, ἐφθείρετο ὡς ἡ σπάθη εἰς τὴν θήκην.

Ὅτε εἰσέπλευσεν ὁ βασιλικὸς στόλος εἰς τῆς Θεσσαλονίκης τὸν λιμένα, ἡ πόλις ἦν ἤδη πανταχόθεν ἐξωσμένη, συνέβη δὲ τότε τὸ σύνθημα εἰς παρεμφερεῖς περιστάσεις· οἱ τε στρατιῶται καὶ οἱ πολῖται, διεικνόντες ἀμέσως τοῦ Στρατηγοῦ τὴν ἀπειρίαν, καὶ γνωρίζοντες τοῦ Χαράλδου τὴν ὑπέροχον ἀξίαν, ἀνέθηκαν εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν διοίκησιν, οὐδενὸς ἀντιλέγοντος, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Ὁλοσχερῶς δ' ἐδικαίωσαν τὰ γεγονότα τὴν πεποιθήσιν ταύτην, καθ' ὅσον ὁ Χαράλδος, ἀφοῦ διὰ διαφόρων ἐπιτυχῶν ἀψιμαχιῶν ἀνεπτέρωσε τῶν κατεπτοημένων ταγματῶν τὸ φρόνημα, καὶ τοὺς ἐνθουσιῶντας ὑπὲρ αὐτοῦ πολίτας ταχέως ἐγύμνασεν, ἐπεχείρησεν αἰφνης γενικὴν ἐξοδον, τοσοῦτον ἀκράτητον, ὥστε οὐ μόνον ὀλοσχερῶς τοὺς Βουλγάρους κατέθραυσεν, ἀλλὰ καὶ εἰκοσιπεντακισχιλίους ἐξ αὐτῶν κατέσφαξε, καὶ ἄλλους τόσους ἐξώγησε.

Συνέβαινον δὲ ταῦτα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ πάτρωνος τῆς πόλεως, ὅστις, χάρις τῷ Χαράλδῳ, ἀνεδείχθη ἀληθῶς καλλίνικος, καὶ πᾶσαν ἐκαρπώθη τοῦ ἀνδραγαθήματος τὴν τιμὴν, ὑπὸ τὴν μορφήν ἀπειραρίθμων λαμπάδων. Τὰ δὲ λείψανα τῶν ἠττηθέντων ἐφυγον τότε πρὸς τὸν Δελεάνον μετὰ τοῦ Ἀλουσιάνου, ὅστις μετ' ὀλίγον προέβη εἰς πράξιν ἀνεξήγητον, καθ' ὅσον προδοτικῶς ὑφώσας τὸν εὐεργέτην Τσάρον, κατέφυγεν αὐθις παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Μιχαήλ εἰς Μοσνουπόλιν. Οὗτος δὲ περιχαρῆς ἀπεδέχθη τὸν πρόσφυγα, ὃν ἀνέδειξε Μάγιστρον, καὶ ἀπελθὼν εἰς Βουλγαρίαν μετὰ τοῦ Χαράλδου, συνέλαβε τὸν τε Δελεάνον καὶ τὸν Ἰβάτζην, διέλυσεν εὐχερῶς τοὺς εἰσέτι ἀνθισταμένους, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπανέκαμψεν.

Ὁλοσχερῶς δὲ οὕτω ὑποταγείσης καὶ αὐθις τῆς Βουλγαρίας, ὁ Βασιλεὺς ἐτέλεσε θρίαμβον λαμπρὸν, παρελάσας ἐν πομπῇ ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Πύλης μέχρι τῶν Ἀνακτόρων. Εὐτυχεῖς οἱ τὸν θρίαμβον τοῦτον ἰδόντες, καθ' ὅσον ἦν σπάνιον ἀληθῶς τὸ θέαμα. Διὰ δαφνῶν καὶ μύρτων καὶ ἀλουργῶν ὑφασμάτων ἦσαν νῦντρεπισμέναι αἱ ὀδοὶ καὶ πλατεῖαι· μετὰ τὸν κλῆρον, τὰ τάχ-

ματα τῆς φρουρᾶς, καὶ τοὺς δῆμους τοῦ Ἱπποδρόμου, ἐχώρει ὁ Μιχαήλ, ἐπὶ ἄρματος καταχρύσου, ὅπερ ἠκολούθουν πεζῆ ὁ Τσάρος καὶ ὁ Ἰβάτζης· μετ' αὐτοὺς ἔρχοντο αἱ διάφοροι τῶν Μεγιστάνων τάξεις, καὶ τέλος ὁ τροπαιοῦχος στρατός, προηγουμένων τῶν ἀγερώχων Βαριάγων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Χαράλδου. Καὶ συνωθεῖτο μὲν τὸ πλῆθος κατὰ τὴν πάροδον τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' ἅμα ἐπεφαίνετο ἡ περικαλλῆς ἐστὶ, ἀλλ' ἐνερούχως μορφή, ἡ μόλις πλεον ὑποβαστάζουσα τὸ στέμμα, εἰσιγὼν αὐτομάτως οἱ ἀλαλαγμοί, ὡς ὑπὸ τοῦ οἴκτου καταπνιγόμενοι· διήρκει δὲ ἡ κατήφεια μέχρις οὗ, παρελθόντων τῶν Μεγιστάνων, κατέφθανεν ἐπὶ ἀλαζόνος ἵππου ὁ τῆς ἡμέρας ἥρωας, πανσθενής ὡς Ἄρης, καὶ τὴν χρυσὴν ἡμφιεσμένος πανοπλίαν. Ἀκράτητοι τότε ἀντήχουν εὐφημίαι, καὶ διὰ ῥόδων ἔρραινον ἐκ τῶν ἀνδῆρων αἱ Δέσποιναί τὸν περιώνυμον πλεον νικητὴν.

ΙΘ'.

Συνεπεῖα τῶν γεγονότων τούτων ὁ Χαράλδος προεχειρίσθη, γενικῆ τῶν Βαριάγων αἰτήσει, μέγας Ἐταιριάρχης, ἦτοι ἀνώτατος αὐτῶν Ἡγεμῶν. Τὸ περιφανὲς τοῦτο ἀξίωμα περιέβαλλεν αὐτὸν ἰσχὺν ἀπροσμάχητον, καὶ διαρκῶς πλεον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις διητᾶτο, θεωρούμενος ὡς μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἠγνόει ὅτι μόνη τῆς θρησκείας ἡ διαφορὰ ἐκώλυε τὸν μετὰ τῆς Μαρίας γάμον.

Ἐτη ὅλα παρῆλθον οὕτω, καθ' ἃ καὶ ἄλλους ποικίλους διεξήγαγεν ὁ ἥρωας ἡμῶν ἀγῶνας, ἰδίως πρὸς τοὺς διαρκῶς κατὰ τοῦ Κράτους ἐπιτιθεμένους Ἀραβᾶς. Ἐν ἐνὶ τούτων ἀποσταλεῖς Στρατηγὸς Αὐτοκράτωρ εἰς Ἀφρικὴν μετὰ στρατιᾶς κραταιᾶς, ὀλοσχερῶς κατετρόπωσε τοὺς φοβερούς ἐκεῖνους πολεμίους ἐν σειρᾷ ὄλη δεκαοκτὼ μεγάλων μαχῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Π.

- Ποῦ πᾶς, λουλοῦδι τ' Ἀπριλιοῦ, ποῦ πᾶς καμπαρωμένο, Δὲν κάθουσιν ἔς τὴν τριανταφ' ἡλιά τὴν μοσομουρωδάτη, Νὰ λούξεται μὲ τὴ δροσιά, νὰ χαίρεται τὸν ἥλιο; Στάσου, λουλοῦδι τῆς αὐγῆς, στάσου νὰ ἰδῆς τὸμ Μᾶη, Στάσου νὰ ἰδῆς τὸ Θεριστῆ, νὰ ἰδῆς τὸν Ἀλωνάρη, Στάσου νὰ ἰδῆς τὸν Αὐγούστο, μὲ τὰ γλυκὰ σταφύλια, Νὰ ἰδῆς καὶ τὸ Χινόπωρο, ποῦ πέφτουμε τὰ φύλλα. Κι' ἅμα φυσῆς ἡ παγωνιά κι' ἐρθῆ καὶ ὁ Χειμῶνας, Τότε παγαίνεις, ζῆθι μου, αὐτοῦ ὅπου παγαίνεις! — Δὲν εἰμπορῶ νὰ βασταχθῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω, Μὲ πρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς ποῦνα στὸν Κάτω κόσμῳ, Πῶς κάνει γάμους καὶ χαραῖς πῶς ἔχει πανηγύρια, Καὶ θέλει τὸ τραπέζι του τὸ μαῦρο νὰ ὠμορφίη.

Τρίκαλα 11 Ἀπριλίου 1889.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ.